

οι μετανάστες. Και, βέβαια, οι αγώνες των εργαζομένων ενάντια στον εργασιακό μεσαίωνα, στις μειώσεις μισθών, στα εθελούσια ωράρια. Η πρωτομαγιάτικη απεργιακή συγκέντρωση στα Χαυτεία και η διαδήλωση προς τη Βουλή που ακολούθησε, ανέδειξαν πως η αποφασιστική, μαζική, οργανωμένη παρουσία μας στον δρόμο, με λήψη όλων των απαραίτητων μέτρων ατομικής και συλλογικής προστασίας, δεν είναι μόνο εφικτή, αληθινή και αναγκαία, αν θέλουμε να βάλουμε φρένο στον εμπαιγμό και την εκμετάλλευση.

Ενάντια στον σκοτεινό ρόλο και στα βρώμικα παιχνίδια των ηγεσιών του εργοδοτικού – κυβερνητικού συνδικαλισμού. Απέναντι στην υποταγή του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού και στη λογική ότι οι ταξικοί αγώνες διεξάγονται αυστηρά και μόνο από τους εκπροσώπους του, προτάσσουμε τα δικά μας συμφέροντα και τις δικές μας ανάγκες. Τη λύση δεν θα μας τη δώσει κανένας “σωτήρας” ή “ειδικός του αγώνα”. Θα τη δώσουμε εμείς οι εργαζόμενοι, ντόπιοι και μετανάστες, βασιζόμενοι στις δικές μας δυνάμεις. Με την από τα κάτω οργάνωσή μας, την ταξική αλληλεγγύη και την αντί-

στασή μας μέσα και έξω από τους χώρους δουλειάς μας, στις γειτονιές μας, παντού. Ποτέ δε μας χαρίστηκε τίποτα. Οι εργατικές κατακτήσεις, όπως και η κυριακάτικη αργία, ήταν αποτέλεσμα σκληρών αγώνων. Όσο δύσκολο και αν φαίνεται, μπορούμε να σταματήσουμε τη ληηλασία της εργασίας και της ζωής μας. Συνεχίζουμε να παλεύουμε ενάντια στους αντεργατικούς νόμους, όπως η πρόσφατη “φωτογραφική” τροπολογία που επιτρέπει στα McArthurGlen και Smart Park να λειτουργούν όλες τις Κυριακές του χρόνου. Τα πάντα εξαρτώνται από εμάς. Αρκεί να σπάσουμε τον φόβο και να παλέψουμε για την αξιοπρέπειά μας.

Ο αγώνας υπεράσπισης της κυριακάτικης αργίας και ενάντια στα “απελευθερωμένα” ωράρια είναι εδώ και συνεχίζεται γιατί αφορά την ίδια μας τη ζωή. Το άνοιγμα των καταστημάτων θα μας βρει για άλλη μια φορά στον δρόμο. Οι 32 Κυριακές, που προβλέπεται το άνοιγμά τους, έφτασαν και είναι αναγκαίο να προκηρυχθεί τώρα απεργία στον κλάδο του εμπορίου. Για την υπεράσπιση της υγείας μας, για την κάλυψη των αναγκών μας, για την προάσπιση των συμφερόντων μας.

Μέσα ατομικής προστασίας, υγιεινής και ασφάλειας σε όλους τους χώρους εργασίας

Κανένας για ψώνια - Καμία για δουλειά

Τις Κυριακές τα μαγαζιά να μείνουν κλειστά!

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΔΡΑΣΗΣ ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και στα “απελευθερωμένα” ωράρια

syntonistikokyriakes.espivblogs.net | syntonistiko_drasis@espiv.net

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΔΡΑΣΗΣ ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και στα “απελευθερωμένα” ωράρια

Ο αγώνας ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και στα “απελευθερωμένα” ωράρια δεν μπαίνει σε καραντίνα

ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΧΑΡΙΖΟΥΜΕ ΚΑΜΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ

Όλο το προηγούμενο διάστημα, οι εργαζόμενοι και τα πιο ευάλωτα μέλη της κοινωνίας, όλοι και όλες, ήρθαμε αντιμέτωποι με μια απειλητική συνθήκη για τη ζωή και την υγεία μας. Σηκώσαμε όλο το βάρος παλεύοντας με τις δικές μας δυνάμεις τον φόβο και σταθήκαμε όρθιοι, τηρώντας τα μέτρα συλλογικής και ατομικής προστασίας για να προφυλάξουμε τους πιο αδύναμους από εμάς, υπομένοντας καρτερικά μια συνθήκη οριακή για την επιβίωσή μας. Παράλληλα χιλιάδες εργαζόμενοι συνέχιζαν να δουλεύουν σε μαζικούς χώρους με απανωτές υπερωρίες και ελάχιστα έως ανύπαρκτα μέτρα προστασίας.

Σήμερα, παρά το γεγονός ότι η εξάπλωση

της επιδημίας συνεχίζει να αποτελεί ορατή απειλή, το άνοιγμα των εργασιακών χώρων με μοναδικό γνώμονα την επανεκκίνηση της οικονομίας είναι συνειδητή επιλογή κυβερνήσεων και αφεντικών, χωρίς μάλιστα να λαμβάνουν ούτε καν τα στοιχειώδη μέτρα για να διασφαλίσουν τη δημόσια υγεία απέναντι σε ενδεχόμενο δεύτερο κύμα έξαρσης της νόσου. Σε αυτή τη συνθήκη καλούμαστε να επωμιστούμε εμείς και πάλη όλες τις συνέπειες, αφού για άλλη μια φορά επιδιώκουν να μετακυλήσουν όλο το κόστος στις πλάτες μας. Όμως, η νέα μεγάλη κρίση που έρχεται δεν είναι δική μας και δεν θα επιτρέψουμε να την φορτώσουν πάνω σε εμάς.

Δεν χρωστάμε τίποτα σε κράτος και αφεντικά, ο κοινωνικός πλούτος ανήκει σε εμάς που τον παράγουμε

Δεν οφείλουμε τίποτα στους κρατικούς φορείς που τόσα χρόνια τσακίζουν όσα με σκληρούς, και πολλές φορές αιματηρούς, αγώνες έχουμε κατακτήσει στη δημόσια περίθαλψη, στην εκπαίδευση, στα εργασιακά δικαιώματα, στις συνδικαλιστικές ελευθερίες. Δεν οφείλουμε τίποτα σε εκείνους που, έχοντας διαλύσει τις δομές υγείας, επιχείρησαν μέσα από ακριβοπληρωμένες καμπάνιες να μας πείσουν ότι η προστασία μας αποτελεί αποκλειστικά δική μας ευθύνη. Σε εκείνους που, ενώ έχουν συγκεντρώσει στα χέρια τους τον κοινωνικό πλούτο, το μόνο που παρείχαν στην κοινωνική πλειονότητα που βρέθηκε δίχως εισόδημα ήταν

τα ψίχουλα των 800 ευρώ για 45 ημέρες. Σε εκείνους που, με πρόσχημα την πανδημία, βρήκαν την ευκαιρία να περάσουν πληθώρα αντεργατικών μέτρων καταργώντας ό,τι είχε απομείνει μετά από 10 χρόνια μνημονίων και στρώνοντας τον δρόμο για την ολοκληρωτική ληηλασία των εργατικών μας κατακτήσεων.

Δεν θα παραδοθούμε στους εργοδότες που, μέσα σε συνθήκες πανδημίας, προχώρησαν σε χιλιάδες απολύσεις, σε επέκταση των ήδη ξεχειλωμένων ωραρίων μας, συνέχισαν να κρατούν αιχμαλώτους τους συναδέλφους μας σε χώρους εργασίας που

καμιά σχέση δεν έχουν με την **κάλυψη κοινωνικών αναγκών**, μετακλήθησαν σε εμάς το κόστος των μέσων ατομικής προστασίας, **συνέχισαν να κερδοσκοπούν** παραβιάζοντας τους όρους της αναστολής συμβάσεων εκβιάζοντας και υποχρεώνοντας τους εργαζομένους σε απλήρωτη ή σε μαύρη εργασία, αλλιά και τόλημσαν ακόμα και να απαιτήσουν να μοιραστούμε μαζί τους τα

ψίχουλα της κρατικής πρόνοιας. Δεν θα παραδοθούμε σε εκείνους που **αδιαφόρησαν για την παροχή** των απαραίτητων μέσων προστασίας σε όσους από εμάς, με κίνδυνο της ζωής μας, σηκώσαμε το βάρος της **κάλυψης των κοινωνικών αναγκών** στις αθυσίδες τροφοδοσίας, στην καθαριότητα, στις ταχυμεταφορές, στις τηλεπικοινωνίες, στη μετακίνηση.

Είμαστε εργάτες και όχι συνεργάτες και στα αφεντικά δεν κάνουμε τις πλάτες

Ειδικά, στον τομέα του εμπορίου, παρά το κλείσιμο της πλειοψηφίας των εμπορικών καταστημάτων λόγω πανδημίας, η θέσπιση του καθεστώτος **αναστολής της σύμβασης εργασίας**, στο οποίο εντάχθηκε ένα μεγάλο μέρος των εργαζομένων, σε συνδυασμό με τη δυνατότητα **μονομερούς επιβολής της εκ περιτροπής εργασίας** από τον εργοδότη (με μείωση κατά 50% του μισθού) για 6 μήνες, αλλιά και η **απελευθέρωση των απολύσεων** (μετά από παρέλευση 45 ημερών από τη λήξη της αναστολής), **έχουν ρύσει τα χέρια των αφεντικών** για ακόμη μεγαλύτερο εκφοβισμό και εκμετάλλευση. Ακόμα και με κλειστά τα καταστήματα βρήκαν **νέους τρόπους ξεζουμίσματος** εξαντλώντας όποια δυνατότητα έχουν, όπως είναι η τηλεργασία και τα e-shops, μειώνοντας δραματικά το προσωπικό για να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους. Αυτά άηλωστε αποδεικνύουν οι **δεκάδες καταγγελίες** εργαζομένων σε πολλούς εργασιακούς χώρους κατά τη διάρκεια του lockdown.

Επιπλέον, καθόλου τυχαίες δεν ήταν οι αποφάσεις της κυβέρνησης για τη **λειτουργία των supermarket τις Κυριακές**, για τη **διεύρυνση των ωραρίων λειτουργίας και το ξεχείλωμα των ωραρίων εργασίας**. Αποφάσεις που μπορεί κατά τη διάρκεια του lockdown

να μην εφαρμόστηκαν καθολικά κάτω από την πίεση εργαζομένων, σωματείων, αλλιά και αλληλεγγυών, όμως **τώρα επανέρχονται** και σίγουρα θα επιχειρηθεί να επανέλθουν συνοδικά στο εμπόριο την επόμενη μέρα της πανδημίας με πρόσχημα την οικονομική κρίση. Απόδειξη ότι η **"επάνοδος στη νέα κανονικότητα"**, για την οποία μάλιστα "όλοι πρέπει να βάλουμε πλάτη", ξεδιπλώνεται σαν εφιάλης, αποτελεί και ο νέος "μηχανισμός ενίσχυσης της απασχόλησης" (sic), η **"ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ"** κράτους και αφεντικών για τσάκισμα των μισθών και καθιέρωση ωραρίων-ηάστιχο και μαύρης εργασίας ως γενικευμένης συνθήκης.

Εμείς, όμως, **δεν θα υποκύψουμε** στις προσπάθειες των εργοδοτών που, καλλιεργώντας **πλαστούς διαχωρισμούς** ανάμεσά μας, επιδιώκουν να μας στρέψουν τον έναν απέναντι στον άλλον, εκμεταλλευόμενοι τον δικαιολογημένο φόβο της απόλησης. Γιατί **αναγνωρίζουμε ότι όλοι μας**, είτε συνεχίσαμε να δουλεύουμε πολλές φορές στα όρια φυσικής κατάρρευσης και υπό τον συνεχή κίνδυνο έκθεσης στον θανατηφόρο ιό, αφού δεν μας παρέχονταν μέσα ατομικής προστασίας, είτε τώρα επιστρέφουμε στην εργασία μας εξαντλημένοι από την έληψη μέσων για να επιβιώσουμε είτε

βρισκόμαστε υπό την ομηρία της αναστολής συμβάσεων, **είμαστε αντιμέτωποι με την ίδια ζοφερή πραγματικότητα**: μια εργασιακή ζούγκλα όπου η επισφάλεια τείνει να γίνει καθεστώς, και το άγχος ακόμα και αυτής της στοιχειώδους επιβίωσής μας έχει καταστεί η κυρίαρχη συνθήκη. Έχει, λοι-

πόν, **καθοριστική σημασία να σταθούμε ο ένας δίπλα στον άλλον**, να μην κυριαρχήσει ο κοινωνικός κανιβαλισμός, να δυναμώσει η **συναδελφική αλληλεγγύη και η συλλογική οργάνωση** στη βάση των κοινών ταξικών μας συμφερόντων.

Καμία υποχώρηση στην υπεράσπιση των αναγκών μας

Με όπλα μας την από τα κάτω οργάνωση, την ταξική αλληλεγγύη και τη συλλογική αντίσταση

Ο αγώνας ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και στα "απελευθερωμένα" ωράρια είναι ένας αγώνας που (η κρίση της πανδημίας το καταδεικνύει σήμερα περισσότερο από ποτέ) αφορά όχι μόνο τους εργαζομένους στο εμπόριο, αλλιά και τους εργαζομένους **όλων των κλάδων**. Συνδέεται άμεσα με τις **ευρύτερες ταξικές-κοινωνικές αντιστάσεις** που αναπτύχθηκαν στο παρελθόν και συνεχίζονται παρά τις δύσκολες συνθήκες που αντιμετωπίζουμε, για να μην επιβληθούν εργασιακές συνθήκες και μέτρα που μας εξοντώνουν. Συνθήκες που θέτουν σε ακόμα μεγαλύτερο κίνδυνο την υγεία χιλιάδων εργαζομένων, αλλιά και καταργούν στην πράξη το δικαίωμά τους στην

ξεκούραση, την ανάπαυση μαζί με τους δικούς τους ανθρώπους.

Δεν θα επιτρέψουμε ο Covid-19 να γίνει το **πρόσχημα** για ένα **νέο κύκλο** υποτίμησης και πειθάρχησης των εργαζομένων και της κοινωνίας. Θα παλέψουμε ενάντια στη στρατιωτικοποίηση των ζωών μας, στην αστυνομοκρατία και στη διασπορά της ενοχής που επιχειρείται. Τα εργασιακά δικαιώματα, οι ελευθερίες, οι κατακτήσεις μας **είναι αδιαπραγμάτευτες**. Η συνδικαλιστική και πολιτική δράση είναι **αδιαπραγμάτευτες**. Κόντρα στην καλλιέργεια συνθηκών αμηχανίας, παθητικότητας και υποταγής, εμείς επιμένουμε συλλογικά, διεκδικητικά, αλληλεγγυα.

Να συνδέσουμε τις αντιστάσεις μας, να δυναμώσουμε τη θέση μας και να αντιστρέψουμε τους όρους στο πεδίο της ταξικής σύγκρουσης

Μια σειρά από αγώνες **άνοιξαν τον δρόμο** ενάντια στην κυρίαρχη πολιτική σπάζοντας το καθεστώς αδράνειας και φόβου που εντατικά καλλιεργούσε. Οι αγώνες των εργαζομένων στον **τομέα της υγείας** με διεκδικήσεις για καθολική και ποιοτική περίθαλψη. Η αντίσταση **των φοιτητών** στις εκκενώσεις των εστιών. Οι πρόσφατες επαναλημβανόμενες κινητοποιήσεις **των εκπαιδευτικών**

ενάντια στο νομοθετικό τερατούργημα για την παιδεία (ο χρόνος και ο τρόπος που επιλέχθηκαν για να κατατεθεί αποτελούν ένα δείγμα για το πόσο άθλια το σύστημα προσπάθησε να αξιοποιήσει τη συνθήκη της πανδημίας σπάζοντας μονομερώς την καραντίνα). Οι αγώνες κοινωνικών ομάδων που βρίσκονται σε **καθεστώς εξαίρεσης**, όπως οι φυλακισμένοι, οι πρόσφυγες και